

tydeligt, at det er et overmaade belemlrende Apparat for en militair Institution, og at det altsaa, fra det militaire Standpunkt alene betragtet, nødvendigviis maa være ønskeligt, at de Militaire ikke ere gifte. Naar det er Tilfældet, er det klart, at Regjeringen idetmindste maa forbeholde sig at vide, naar dens Tjenere, som den har modtaget og optaget i sin Tjeneste ugifte og saaledes i en mere tjenstdygtig Stand, ifølge deres øvrige Forhold ønske at indtræde i en Stand, i hvilken de blive mindre tjenstdygtige. Det forekommer mig fuldkommen klart, og deri ligger en fuldkommen Begrundelse for, hvad der er befalet her tillands, og hvad der er Skik og Brug i alle andre Lande, saavidt mig bekendt, nemlig at enhver Militair maa begjære Tilladelse til at gifte sig, uanset de pecuniære Forhold. Det er allerede en Forskjel mellem de militaire og civile Embedsmænd; thi blandt de civile Embedsmænd kan, saavidt mig bekendt, Enhver gifte sig, ligesom enhver anden fri Borger i Landet. Det kan den Militaire ikke, selv om han er Major, Oberst eller Admiral, han skal begjære Tilladelse dertil. Det er med Hensyn hertil, og med Hensyn til de Ansøeiser, som nu i Almindelighed gjøre sig gjældende, at jeg stillede det Ændringsforslag, at det idetmindste maatte være forbeholdt Regjeringen at sige Nei til saa unge Mennesker, som man, med al Agtelse for deres Dygtighed, maa antage med mindre Betænkning gaar ind i saadanne Forhold.

Hvad nu det Pecuniære angaaer, skal jeg temmelig nær slutte mig til, hvad den ærede 3die Rigsdagsmand for Fyen (Orholm) udtalte. Det er ganske sandt, hvad den sidste Rigsdagsmand udtalte, at absolut betragtet er der grumme mange Folk her i Landet, som leve selv med Familie af Secondlieutenants-Gage, det vil sige af de samme Indtægter, men som de arbejde dem til, og hvor, vel at mærke, Konen, og Børnene med, naar de blive ældre, arbejde med, idet Konen f. Ex. kan vadse og stryge. Men dertil kommer endnu en væsentlig Betragtning, den nemlig, at der er Ingen, der spørger om, hvorledes en Arbeidsmand gaar klædt, om han har en kort eller lang Kjole; der er Ingen, der siger: „Du skal have lang Kjole, Chacot og Epaulletter,“ han kan gaar

klædt, som han har Lyst til, og med al Agtelse for den ærede Rigsdagsmands Udtryk, at det er ligegyldigt, om Officiere gaar i en god og heel eller med en gammel og daarlig Kjole, han er lige god Officier for det, (Beutney: Det har jeg ikke sagt), maa jeg bemærke, at om han end er ligesaa god Officier, og at, naar Kjolen er slidt i Tjenesten, kan Ingen dable ham for det, saa er det dog vist, at her maa gjøres ganske andre Fordringer, naar man ellers vil holde Officiere i den Hævd og Ære, som de bør holdes i. Det kan saaledes aldeles ikke gaar an at lade en Officier gaar klædt, som han vil, han kan f. Ex. ikke gaar i kort Trøje eller med Huller paa Ærmerne paa Gaden, hvilket enhver Arbeidsmand ellers har Lov til at gjøre, som han vil, og Enhver kan holde ham lige god for det. Med Officiere stiller Sagen sig anderledes; en Officier maa ifølge sin Stilling være saaledes klædt og i sin Tjeneste og alle Livsforhold holde sig saaledes, at det paa ingen Maade kan lade sig gjøre at stille ham i Kategori med enhver anden Mand, der kan leve med Familie af 400 Rbd. eller noget Mere. — Naar den ærede Landsstingsmand har udtalt, at der var nogen Ulighed i det Forhold, at af Capitainer fordrede man i samlet Sum mere end af Lieutenanter, forekommer dette mig dog, uagtet jeg ikke specielt skal gaar ind paa en Betragtning derved, at maatte have sin gode Grund dertil, at naar en Capitain vil gifte sig, er han jo allerede i en anden Stilling i Forhold til sine Undergivne, som ogsaa nok kan kræve, at han i det Hele taget er istand til at leve paa en bedre Fod, end de yngre Officiere.

Jeg har saaledes udtalt mig over Sagen i dens Almindelighed; jeg skal nu tillade mig med et Par Ord at berøre den for den Stands Bedkommende, jeg nærmest repræsenterer. Der er det nu ganske vist, at Forholdet ikke er saa grelt som i Armeen; thi det ligger i Tingens Natur, at Søofficiers Familie ikke kan flytte med, men maa blive hjemme, og naar Officiere commanderer ud, er der i Almindelighed sørget saaledes for ham, at han ganske rolig kan lade sin Familie hjemme beholde, hvad han har; der er altsaa virkelig ikke saa stor Grund i den Henseende med Hensyn til det Pecuniære